

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Cap. 9.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

IN MATTHÆI CAP. IX.

6. *Quod filius hominis potestatem habet dimittendi peccata in terra.*

VENENVM hic suum inspergit Calvinus his verbis. *Hæc potestas longè alia est quàm quæ Apostolo mandata fuit, & qua hodie funguntur Ecclesiæ pastores. Non enim tam remittunt ipsi quàm remissa testantur, dum iniunctam sibi legationem promulgant. Hæc ille. Cæterum Apostolis datam fuisse à Christo potestatem, ut verè peccata remitterent, & eadem potestate fungi hodie Ecclesiæ pastores, contra Calvinum demonstratum vide in*

vers. 23.

21. *Dicebat intra se, Si tetigero tantum vestimentum eius, salva ero.*

QVIA ex hoc loco probant luculenter Catholici reliquias Sanctorum venerationem mereri, & per eorum contactum Deum virtutes operari, quod in Prompt. Cathol. Dom. 23 post Pentec. aliqua ex parte nos ostendimus, multum contendit Calvinus ut hoc nobis tam illustre argumentum eripiat. Primum disputat rem utcumque laudabilem in exemplum trahi non debere. *Quod (inquit) mulier cogitat, si modo tetigerit Christi vestem, se proinus fore sanam, singularis quidam fuit Spiritus sancti impulsus, neque ad communem regulam trahi debet. Scimus quàm proceruè ludat superstitio in stultia & inconsiderata emulatione sanctorum. Atqui simia sunt non imitatores, qui singulare aliquod exemplum absque Dei mandato, & proprio magis sensu quàm Spiritus directione usurpant. Hæc ille, factum quidem laudans, sed quod ab aliis imitandum non est, quia singularis in eo fuit Spiritus sancti impulsus. Sed primum vnde probat Calvinus, zut quis illi dabit, singularem hunc fuisse Spiritus sancti impulsum, id est, huiusmodi ut rem ex sua natura vitiosam & superstitiosam, neque in exemplum trahendam, in illa tamen muliere fecerit laudabilem? Supponit quidem hoc Calvinus, sed non probat. Deinde etiamsi singulari Spiritus sancti impulsu illa mulier sic cogitasset, quia novum illud sanitatis consequendæ experimen-*

rimentum erat, quomodo probat Calvinus ad communem regulam trahi non debere, quum illius cogitationis fidem & sententiam Christus tam illustri miraculo remunerauerit? Sed Calvinus suum ipsius paralogismum refutabit, qui in hoc ipso capite de duobus cæcis visu donatis, quorum fidem valde imperfectam & mancā censer, à Christo tamen remuneratam, sic concludit, *Tametsi hic beneficium duobus cæcis prestitum narratur, tamen ex Christi dicto. Iuxta fidem verstram fiat vobis, generalem elicere doctrinam conuenit, nos modo ex fide precemur, nunquam in votis nostris repulsam passuros.* Hæc ille. Si ergo illorum fides Caluini iudicio imperfecta (de qua in sequentibus plura dicemus) beneficium optatum à Christo impetrans, generalem doctrinam facere potest, vt & nos ex fide precantes semper exaudiamur; quanto magis huius mulieris cogitatio à Spiritus sancti singulari impulsu profecta, generalem quoque doctrinam faciet, quod similes piorum cogitationes circa Sanctorum reliquias similia beneficia à Christo impetrabunt? Deinde supra cap. 8. ad verba Centurionis dicentis Christo, *Tantum dic verbo, & sanabitur puer meus.* Hinc, ait Calvinus, colligi potest generalis regula, certitudinem salutis nostra ex verbo Dei petendam esse. Quam rectè hoc colligat Calvinus, hic non disputamus, sed quàm facilè generalem regulam ex vno Centurionis facto colligat, ostendimus. At huius mulieris factum non secus fuit à Christo remuneratum quàm illud Centurionis. Ex eo igitur & nos, imò Catholica iam dudum Ecclesia generalem doctrinam optimo iure collegit. Quare impius Calvinus serò iam nimis hoc suum commentum obrudit, quum & hanc huius mulieris cogitationem per se laudabilem fuisse, & similes piorum cogitationes Deo semper placuisse, à tot retrò seculis tota Ecclesia Catholica iudicauerit, & experimentis innumeris probauerit. Hæc igitur prima cauillatio, nullius momenti est. Quare & ipse Calvinus eam suspectam habens, ipsum mulieris factum exagitat, & cogitationem hanc non aliquo Spiritus sancti impulsu, sed à zelo inconsiderato manasse disputat. Ait enim, *Quod in veste habet potius quàm vt se illi sanandam precibus offerret, fortè zelo inconsiderato paululum à via deflexit.* Ecce audet præsumptuosus hæreticus factum illud inconsiderati zeli arguere, quod Christus ipse ita approbavit, vt sanitatem confestim illi concesserit. Sed addit pro aliqua præsumptionis suæ ratione. *Præsertim quum paulò post ostendat dubitanter & perplexo animo id*

Calvinus
à seipso
refutatur.

Mulier à
Christo sa-
nata fides
defenditur.

tentasse. Sed hoc est aperte & perfricta fronte Euangelio
 contradicere. Nam & Christus ipse hoc eius factum ex fide
 perfectum fuisse affirmat, dicens: *Fides tua te saluam fecit:* &
 sanitas confestim ex hoc facto consecuta (vt Marc. 5. & Luc.
 8. euidentissimè constat) ex optima & firma fide eam hoc
 cogitasse, Christi que uelamentum tetigisse, manifestè de-
 monstrat. Quod autem postea tremens accessit ad Christum,
 vt Marcus & Lucas narrant, non id fecit propter aliquam du-
 bitationem, aut animi perplexitatem, circa primum illum
 fimbriæ contactum; sed quia Christo interrogante, *Quis te-
 tigit uelimenta mea?* & adhuc *circumspiciente vt uideret eam
 qua hoc fecerat,* cœpit timere ne offendisset ita furtim tan-
 gendo, & furtiuam sanitatem consequendo. Quare (vt est
 apud Lucam) *uidens mulier quia non latuit tremens uenit,
 & procidit ante pedes eius. & ob quam causam tetigerit eum
 (ubi suam cogitationem & factum aperuit) indicauit coram
 omni populo, & quemadmodum confestim sanata sit.* Cui statim
 Christus dixit. *Filia, fides tua te saluam fecit. Vade in pace.*
 Quid clarius, quàm prioris facti fidem à Christo laudatam
 & præsentis sanitate remuneratam fuisse? præsentem autem
 tremorem huius mulieris postea accessisse, non quòd aliqua
 dubitatione factum prius tentauerit, sed quòd facti sui ratio-
 nem coram omni populo indicare coacta fuerit? Quod sanè
 Christus studio fecit, vt sancta illa eius cogitatio, factumq;
 fide ac religione plenum, publicè innotesceret: & vt omnes
 astantes doceret, quantopere factum tam religiosum illi pla-
 ceret: eadèmq; opera tum illos tum omnes fideles moneret
 simili fide ac religione etiam ea quæ minima sunt Christi ac
 sanctorum eius prosequi ac venerari. Impius tamen Caluinus
 totam hanc historiam Euangelicam corrumpere maluit, quàm
 superbam ceruicem suam Catholicæ fidei circa Sanctorum
 venerandas reliquias submittere. Quare adhuc addit, & om-
 nem mouet lapidem vt tam celebre argumentum Ecclesiæ
 Catholicæ è manibus extorqueat. *tam uerò ut demis hoc illi
 à Spiritu fuisse dictatum, manet tamen fixa regula, fidem no-
 stram priuatis exemplis huc è; illuc circumagi non debere: quia
 Dei uerbo penitus affixam esse oportet, iuxta illud Pauli Rom.
 10. Fides ex auditu, auditus autem per uerbum Dei.* Cui sto-
 lidæ cauillationi facilè respōderetur. Auditus fidei est uerbum
 Dei, sed prædicatum ab Ecclesiâ, vt tota Apostoli eo loco di-
 spuratio manifestè demonstrat, nōsq; alibi accuratè osten-
 dimus. Prædicatio autem Ecclesiastica hoc semper tenuit,
 Sancto

Reliquia-
 rum uen-
 eratio.

Sancto
 perim
 benefi
 uit. C
 agitu
 hoc
 circun
 colum
 Deine
 exem
 relatu
 berrin
 dilige
 solum
 rogat
 mend
 est, vt
 raculo
 apud
 Sozon
 lerata
 plum
 tum, t
 & fa
 crede

V
 Ait er
 Nisi e
 horta
 ctius.
 com
 prehe
 confe
 mè v
 Quo
 quare
 uam
 pere

Sanctorum reliquias esse ex fide venerandas: plurimisque experientis sensit talem ex fide venerationem multa à Deo beneficia impetrasse, sicut hæc mulier Evangelica impetrauit. Quare hoc exemplo fides nostra huc illuc non circumagitur (sectæ Calvinianæ aliisque sectis hæreticis omnibus hoc proprium est, vt *ventis noua doctrina* homines huc illuc circumferant.) sed in solida Ecclesiæ Catholicæ fide, quæ *columna & firmamentum veritatis est*, firmissimè solidatur. Deinde huius mulieris Evangelicæ exemplum, priuatum exemplum non est, quasi in angulo gestum, vel incerta fide relatum, aut obscure commendatum, sed publicum & celeberrimum in ipsa scriptura Evangelica à tribus Euangelistis diligenter commemoratum: & iam à Christo Domino non solum præsentis sanitæ remuneratum, sed & publica interrogatione qualique inquisitione facta propalatum & commendatum. Denique ita celebre & publicum hoc exemplum est, vt aliquot postea seculis eius memoriam perpetuo miraculo Deus honorare & commendare voluerit, vt videre est apud historiam Ecclesiasticam auctores Eusebium lib. 7. cap. 14. Sozomenum lib. 5. cap. 20. & Nicephorum lib. 6. cap. 15. Scelerata impietas est, & aperta ad atheismum via, aliquod exemplum in diuinis Scripturis commemoratum & commendatum, tanquam priuatum reiicere: quum non solum dicta sed & facta Christi, vel à Christo commendata, quid facere & credere debeamus, nos doceant.

In defensione contra Vobiscum, lib. 2. cap. 10. sect. 5. & lib. 1. c. 2. sect. 10. Ephes. 4. 1. Tim. 3.

22. Confide filia.

Vellicat hic rursus & modis omnibus infirmare contendit hoc hæmorrhoiis factum proteruus Calvinus. Ait enim ad hæc verba. *Fidei imbecillitas hoc verbo arguitur. Nisi enim vitiosa esset trepidatio, non eam corrigeret Christus hortando vt animum colligat.* Nihil est hoc hæretico præfractius. Quod in singularem fidei in hac muliere laudem atque commendationem dixit Christus, hoc ille ad fidei eius reprehensionem trahit. Christus enim dicens, *Confide filia*, & confestim adiungens, *Fides tua te saluam fecit*, manifestissimè voluit illo verbo eius fidem singulariter commendare. Quid est enim, *Confide filia*, nisi, *Esto bono animo filia*? Et quare iubet esse bono animo? *Quia* (inquit) *fides tua te saluam fecit*, id est, quia fides tua, qua me tetigisti, mihi tantopere placeat, tam firma & valida ac sancta fuit, vt illa te sanauerit,

Calvinus præfractè Christo contradicit.

nerit, vt propter illam tuam fidem, non propter simplicem contactum, sanitas tibi restituta fuerit. Propter hanc fidem tuam, per quam consecuta sanitatem es, esto bono animo. Noli metuere quòd te vocauerim, & ad facti confessionem coram tota hac multitudine compulerim. Non ad tui reprehensionem, sed ad tui commendationem hoc feci. Non vt fidei tuæ imbecillitatem corrigerem, sed vt fidei tuæ firmitatem atque præstantiam toti huic multitudini propalarem. Quis non videt hunc esse manifestum Christi verborum sensum? Quando præcedenti cap. Christus dixit paralytico: *Confide filii: Remittuntur tibi peccata tua*: an dicit Calvinus quòd fidei eius imbecillitas hoc verbo arguebatur? An non potius eius fides disertissimè commendatur, quum statim subiungat Christus, *Remittuntur tibi peccata tua*? Nam in illis verbis, *Videns Iesus fidem illorum*, *synecdoche est*, ait ad illa verba Calvinus, *quia non ita respexit Christus eos qui paralyticum ferebant, quin eius quoque fidem intuitus fuerit*. Hæc ibi Calvinus. Eodem modo aduertere debuit Christum hoc loco, quum dicit, *Confide filia*. moxque adiungit, *Fides tua te saluam fecit*, antecedentem fidem respexisse, qua eum tetigit, eamque singulariter commendasse.

28. Creditis quia hoc possum facere vobis?

Fides non est fiducia.

QUum fides hoc loco, de qua Christus postea subiunxit, *Secundum fidem vestram fiat vobis*, fuerit fides & firma perluasio de potentia Dei & Christi, non autem fides specialis circa promissiones Dei, aut ipsa fiducia, quam solam hæretici volunt esse fidem propriè dictam, conatur hoc loco Calvinus hanc totam historiam Evangelicam more suo deprauare. *Queri (inquit) potest an de potentia Dei & Christi persuasum esse sufficiat, vt quispiam sit fidelis. Hoc enim sonant verba, Creditis me posse facere? Moxque responderet. Atqui ex alijs scriptura locis patet notitiam potentia fore inanem vel frigidam, nisi de voluntate certi sumus. Hoc quidem ille audacter dicit, nullam interea probationem afferens. Sed eadem facilitate negamus in vllis scripturis certitudinem de voluntate Dei requiri vt aliquis sit fidelis, sed contrà ad fidei naturam sufficere vt ea omnia credat quæ Deus credenda reuelauit. Obiicit adhuc sibi Calvinus quod necessariò replicandum videbat. Christus tamen eorum responso contentus, ipsorum fidem quasi numeris omnibus absolutam laudat. Respondeo (inquit*

(inquit) quum prius Davidis filium confessi sunt, de gratia aliquid apprehendisse. Nam hoc titulo redemptorem gentis sua, bonorumq; omnium authorem ornabant. Ipse ergo de sua potentia querens altius percontatur an serio credant. Hæc ille. Responde vocem illam, *Miserere mei fili David*, fidei quoque vocem fuisse, qua profitebantur se agnoscere eum pro Messia ex semine David. Hanc fidem Christus magis explorare voluit, dicens: *Creditis quia hoc possum facere vobis?* j. An sic me verè filium David & Messiam invocatis, vt serio credatis me posse hoc facere quod petitis? Non dicit, *Creditis quia hoc faciam vobis*, sed quia *hoc possum facere vobis*, manifestè docens fidem propriè dictam non esse fiduciam circa ea quæ vult nobis Deus præstare, sed esse assensum mentis firmum circa omne verum de Deo credendum: quale imprimis est omnipotentia eius. Docet igitur Christus ad fidem quod attinet, id propriè requiri, vt potentiam eius credamus, de spe ac fiducia nihil interrogat. Hanc enim disertè professi sunt, misericordiam eius implorando. Nemo enim orat, nisi qui sperat: & nemo misericordiam flagitat, nisi ab eo quem misericordem & benignum esse confidit. Vide hæc latius disputata in Prompt. Cath. dom. 18. post Pent.

36. *Miseratus est eis, quia erant vexati & iacentes sicut oves non habentes pastorem.*

Indulget hic iterum suo stomacho ac libidini Calvinus, & in Ecclesiæ Catholicæ hierarchiam debacchatur, his verbis. *Eadem hodie in Papatu cernitur vastitas, qui tamen refertus est in ularibus pastoribus. Immensa est enim eorum colluuiæ, qui sub nomine Clericatus plebem deglutiunt. Porro quum muti sint canes, non tamen eos pudet suam hierarchiam sonare. Sed audienda vox Christi, quæ pronuntiat nullos esse pastores ubi non sunt operarij: vagas & dispersas esse oves quæ Euangelij doctrina in Dei ouile non congregantur.* Hæc ille. Cæterum non est hoc interpretem agere, sed putidum calumniatorem, nec Scripturas interpretari, sed ad libidinem, & prurimum maledicendi Scripturis abuti. Interim quæ Calvinus mendaciter fingit, in ipsum Calvinum veraciter retorquentur. Eadem quam Christus hic in Pharisæis diuinæ legis corruptoribus describit, in Calvinismo cernitur vastitas, qui tamen refertus est titularibus Ministris. Immensa est Calvinistarum colluuiæ, qui sub nomine Euangelij plebem deglutiunt, Ecclesias vastant, animas perdunt, regna subvertunt. Porro quam sint

*Calumnia
contra cle-
ricum in Cal-
uinum re-
torquetur.*

E

2. Tim.
2. 15.
2. Cor. 2.
17.
2. Cor. II.
13.

lupi rapaces, fures ac latrones, non tamen eos pudet Ministerium suum Evangelicum sonare. Sed audienda vox Christi, & serio audienda, nullos esse Pastores ubi non sunt operarij; operarij autem quos Deus mittit in messem suam (quod Calvinus alto hic premit silentio) operarij (vt Apostolus loquitur) *inconfusibiles à vitio xurſor.* qui ita operantur vt operis non pudeat aut pœniteat postea. operarij *rectè tractantes verbum veritatis,* operarij *non adulterantes verbum Dei.* Denique operarij *non subdoli, transfigurantes se in Apostolos & novos Euangelistas,* qualem se Calvinus profiteretur. Postremo vagas & dispersas oues esse, quæ deserta Ecclesia Catholica, vnico ouili Christi, non Euangelij doctrina in ouile Dei congregantur, sed sub Euangelicæ doctrinæ titulo in varias penèque innumeras sectas distrahuntur. Catholicæ verò Ecclesiæ hoc tempore pastores non fuisse penitus canes mutos, nulli melius quàm in Gallia Calvinistæ nosse & meminisse possunt: quos ita vocales in primariis regni illius vrbibus senserunt, vt hoc vno maximè post Deum medio, ab illius nobilissimi Regni diademate depulsi & abacti per annos quàm plurimos fuerint; nec nisi sub pelle Catholico regnent, qui hæctenus ibi regnarunt.

IN MATTHÆI CAP. X.

2. Primus Simon qui dicitur Petrus.

Petri primatus.

PETRI supra ceteros Apostolos primatum hic locus manifestè docet. Neque enim vel ætate vel vocatione primus erat, sed in vtroque Andreas eum præcessit; deinde à tribus Euangelistis Matthæo hic, Marc 3 Luc. 6. qui Apostolos ordine recensent, semper primus ponitur, aliorum Apostolorum ordine non seruato. Nam hic quidem Andreas, apud Marcum Iacobus secundo loco ponitur. Rursum, vt Marcus narrat, hoc demum tempore *imposuit Christus Simoni nomen,* vt vocaretur Petrus. id est, Caput: hoc inquam tempore quo 12. Apostolos designat; vt eodè n momento de capite vicario prospiceret, quo de mēbris. Tergiversantur hic hæretici, & grauius hoc argumentū ferunt. Beza ceteris audacior, in Annotationibus in hunc locum, suspicatur hoc vocabulum, *Primus,* ab aliquo additum. Sic enim scribit *Quid si hoc vocabulum ab aliquo additum est, qui Petri primatum vellet stabilire?* Hæc est hæretica audacia sibilis explodenda & anathemate digna, quæ ipsorum

Beza audacia.